

Tan Pings åbningstale

Horsens Kunstmuseum, 09.09.2017

Kære gæster, mine damer og herrer, Først vil jeg gerne takke lederen af Horsens Kunstmuseum Claus Hagedorn-Olsen og museumsinspektør Julie Horne Møller for deres arbejde med udstillingen. Det er på grund af deres indsats, at jeg har haft mulighed for at stå her og møde jer i dag. Jeg vil også gerne takke hele holdet fra museet for deres store arbejdsindsats. Tusind tak. Desuden vil jeg sige tak til Hr. Nørgaard. Han har været min ven i mange år. Vi har samarbejdet mange gange på kunst- og kunstundervisningsområdet. Undervejs er vores venskab blevet stærkere og stærkere. Ud fra vores udstilling i dag kan I se, at vi på mange måder er tæt knyttet i vores kunst.

Vores forskelle er tydelige. Hans arbejde fokuserer på det tredimensionelle, hvor skulpturer udgør en stor del, mens jeg selv beskæftiger mig med det todimensionelle som malerier. Hans værker er konkrete og fortæller historier, mens mine er abstrakte og uden for tid. Han er en vestlig kunstner, mens jeg kommer fra Østen. Men han kan godt lide at drikke te, og jeg foretrækker kaffe.

Ved en udstilling med to forskellige kunstnere, indser vi også forskellen mellem de to kulturer, mellem kunst og kunstens værdier og de bagvedliggende kulturelle forskelligheder. Men jeg synes, det er vigtigere at se på de ting, vi har til fælles. Vi har begge to erfaring med at studere og arbejde i andre lande. Hvad vigtigere er, i disse tider, ser vi begge hele verdens kultur som næring for vores kunstværker. Det er de samme af verdens udfordringer, som vi drages af og gerne vil fordybe os i med vores kunst. Jeg vil gerne takke ham for at bygge sådan en bro mellem os, så vi kan have en rigtig dialog på et kunstnerisk grundlag.

I lang tid har jeg nu været kunstner og samtidig administreret en kunstskele. Jeg kalder mig altid en »amatørkunstner«, fordi jeg har meget arbejde på skolen og ved siden af skal finde tid til min egen kunst. Kunsten udgør et særligt sted i mit hjerte, hvor jeg kan slappe af. Tiden jeg bruger i mit studio er den tid, hvor jeg er mest glad.

Når jeg kigger på alle mine nye lærreder, er min første opgave at vælge ét ud og grunde det. Det tager cirka 10 minutter at gøre et 2 x 3 meter lærred klar, hvilket også føles som et hårdt arbejde, og jeg føler mig ikke som kunstner, men som en almindelig maler. De 10 minutter jeg bruger på at grunde lærredet kan hjælpe mig med at tømme mit hoved for tanker – det er ellers altid fyldt med masser af skolerelateret arbejde, som gør mit hoved langsomt. Derudover hjælper de 10 minutter mig til at glemme erfaringer fra fortiden, og de lader mig lægge min opmærksomhed i selve processen i højere grad end på det færdige resultat. Når jeg gang på gang dækker mine malerier, er det fordi mine værker hele tiden befinder sig et sted i mellem at være ikke-færdige og på ny være påbegyndte. Uanset hvor perfekt billedet ser ud, er der mulighed for at dække det til igen. Jo mere perfekt billedet er, desto mere betydningsfuld bliver dækningen af det også. Imellem mine »dækninger« maler jeg linjer med en pensel. Linjerne efterlader karakteristiske

aftryk på lærredet og ligeledes aftryk i mit hjerte og sætter mine følelser fri.

For mig er »at dække« en omvæltning af de almindelige visioner og ideer, en omvæltning mellem de karakteristiske linjer og den ensartede dækning. Det vækker mig fra min tiltagende følelsesløshed og lader min sjæl blive genfødt på ny.

Sidste år udstillede jeg projektet »Hvide vægge« på Shanghai Kunstmuseum. Jeg samarbejdede med Casterly fra Schweiz i fem dage. Vi skabte værker på en 1600 m² blank væg på museet. Det blev som et enormt lærred. Vi fyldte væggen med vores malerier. Det vigtigste var, at jeg efter åbningen af udstillingen lidt efter lidt dækkede alle linjer og aftryk med hvid maling.

Mine malerier er ikke kun en proces af at fylde lærredet, men at slette, at samle energi ved at dække lag efter lag. Selvom linjerne bliver dækket, eksisterer de stadig på materialeniveau under de mange lag. Ligesom menneskets historie, på trods af utallige naturkatastrofer og menneskeskabte ødelæggelser kan vi stadig se og føle historiens aftryk og kulturens åndedræt. »At dække« er som en overvejning af tiden skåret i skiver. Væggen i museet blev efterhånden malet hvid igen, og det gik pludselig op for mig, at rummet så meget større ud end den første gang, jeg opholdte mig der. Det gav mig en stærk vilje til at male det hvide rum igen, som en scene der indeholder så mange historier.

De værker, I ser i dag, er ikke »fra hvid til hvid«, men fra mit projekt »fra farve til sort«, som jeg har arbejdet på siden 2015. I de sidste to år er der sket meget. Præsidentvalget i USA, Brexit, Flygtningekrisen i Europa samt mange slags terrorangreb. I 2017 vil man bygge en mur mellem to lande, kinesisk og indisk militær slås på den kinesisk-indiske grænse, smog i Kina. Det hele er dramatisk og fyldt med usikkerheder.

Når man som selvstændig kunstner står ansigt til ansigt med alle den slags fænomener, er den eneste måde at »dække« dem til med »tiden«, med sort farve, lag efter lag, fra skinnende til mat. Det giver et kort pusterum fra den kvælende verden. Den sorte farve er, foruden at være en væg du kan betragte og tænke indad, også som et ufatteligt dybt hul, hvor du ikke kan følge din egen vilje. Men det sorte ligner mere et spejl. Kig på dig selv. Hvem er du i den her verden? Hvordan skal du eksistere her?

Efter jeg ankom og besøgte Horsens Kunstmuseum, malede jeg i løbet af to dage et nyt maleri i gangen derude. Jeg vil navngive det »Eventyr«. Både gangen og maleriet ligner en bro mellem jeg og Bjørn, mellem danske og kinesiske kunstnere. Tak.

Tan Ping's opening speech

Horsens Art Museum, 09.09.2017

Dear guests, ladies and gentlemen, First of all, I would like to thank Claus Hagedorn-Olsen, the director of Horsens Art Museum and Julie Horne Møller, the curator for their work with the exhibition. Their hard work to implement this exhibition is the main reason I am able to be standing in front of you today. I would also like to thank the entire team from the museum for their great work. Thank you very much! In addition, I would like to thank Mr. Nørgaard. He has been my friend for many years now. We have collaborated many times and I have invited him to hold lectures at the Academy several times now. Through out the years our friendship has grown stronger and stronger. The exhibition that we are about to open here at Horsens Kunstmuseum shows how closely connected we are through art.

Our differences are obvious. His work focuses on the three-dimensional aspect with sculptures as one of his main mediums. I like to focus on the two-dimensional – like paintings. His work is straight forward and he like to tell stories. My work is more abstract and out of time. He is a Western artist while I come from the East. But he likes to drink tea, and I prefer coffee.

At an exhibition with two different artists, we realise the differences between the two cultures, between art, art values and the underlying cultural differences. But I actually think it is more important to look at the things we have in common. We both have the experience to work with our materials in different countries. What is more important is the way that we approach art – we both see the world's culture as inspiration for our artworks. We are drawn to the same type of challenges that the world is facing and we want to address these issues through our works. I would like to thank him for making this bridge between us, that creates a real artistic foundation for our dialogues.

I have been an artist for a long time now and at the same time I have been involved in administering an art academy. I call myself an amateur artist, since I have to make time to make my own art next to my work at the academy. Art means a lot to me and it makes me relaxed. I am most happy in the studio.

When I look at all my new canvases, I have to select one that I want to make my painting one. It takes about 10 minutes to prepare a 2 x 3 meter canvas, which is a hard job and I always feel more like a regular painter than an artist when I do it. The 10 minutes I spend on preparing the canvas I use to clear my mind – it is always filled with school-related work, which makes everything go a bit slow. In addition, the 10 minutes help me to forget about my past experiences, and makes me focus on the process itself rather than the finished result. When I repeatedly paint over my old paintings, it is because my works are somewhere between being unfinished and starting all over again. No matter how beautiful the painting is, there is always a possibility to cover it again. The more

beautiful a painting is, it becomes the more interesting for me to paint a new layer on top. In between the different layers of paint I make lines with a brush. The lines leave a characteristic print on the canvas and also in my heart. My emotions get released.

When I »cover« the traditional visions and ideas, I want to make this overheating between the characteristic lines and the monotone surface. This brings me a numbness and my soul is reborn again.

Last year I exhibited the »White Walls« project at the Shanghai Art Museum. I collaborated with Casterly from Switzerland for five days. We created works on a 1600 m² blank wall at the museum. It was like painting on a huge canvas. We filled the wall with our paintings. After the opening the most important thing for me was to cover all the lines and prints with white paint.

My paintings are not just a process of covering the entire canvas with paint, but it is also about deleting and gaining energy by covering one layer after another. Even though the lines are covered, they still exist. Despite numerous natural disasters and man-made destructions, we can still see and feel the impressions from the history of the human being and culture as a way of life.

»To cover« is like an overlay of time cut into slices. The walls at the museum were gradually painted white again, and to me it seems like the space was bigger than the first time I saw it and made the first painting. This gave me a strong desire to paint the white room again, just like a scene that holds on to so many stories.

The works, that you are going to see today, are not »from white to white«, but from my project »from color to black«, that I have been working on since 2015. Over the last two years a lot of things has happened. The election in the US, Brexit, the European refugee crisis and all the different types of terror attacks. In 2017 they wanted to build a wall between two countries, the Chinese and Indian military are fighting against each other on the boarder between the China and India, smog in China. Everything is dramatic and no one knows what is going to happen.

When you are faced with all these phenomenons as an independent artist, the only way to cover them over time is by using a black color, layer by layer, from shiny to mattes. It gives a short break from this growing number of suffocating dead zones across the world. Besides being a black color it also offers a space for reflection, like an incredibly deep hole where you can not follow your own will. But the black color looks more like a mirror. Take a look at yourself. Who are you in this World? How do you want to exist here? How do you want your life to be?

When I arrived and came inside Horsens Art Museum, I started to paint on the wall outside in the hallway. In two days I have made a new painting for the wall. The title of the work is 'The Adventure'. The hallway and the painting make a bridge between me and Bjørn, a bridge for the exchange between Danish and Chinese artists. Thank you.